

som maaske ikke er helt let at besvare, hvad der under de nuværende Forhold er at foretrække: enten en Regering, som har hele sit parlamentariske Støtteinstrument i tilsyneladende god Orden, men som alligevel ikke er i Stand til at løse Tidens Opgaver og skabe det Samarbejde, som i saa Henseende er fornødent, eller en Regering, der kun har den Styrke, som man jo godt kan se ned paa, men som alligevel har sin Betydning, den Styrke, som den kan opnaa i det saglige Indhold af de Forslag, den stiller, og i den Tilslutning, som den i Kraft af disse Forslags saglige Indhold kan opnaa hos Partierne og hos de enkelte Medlemmer af Tinget. Det faar staa hen, siger jeg, hvad der i saa Henseende er det bedste, men jeg er tilbøjelig til at tro, at som vi i mange Henseender i Øjeblikket her i Landet befinder os i en ekstraordinær Situation, er det ogsaa muligt, at en Regering, der har sin Styrke eller skal søge sin Styrke der, selv om den er en ekstraordinær Fremtoning, dog maaske kan have sin Berettigelse og maaske ogsaa netop være den rigtige Form til Løsningen af de Vanskeligheder, som Tiden frembyder. Jeg synes i den Forbindelse heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Stauning skulde bebrejde Regeringen noget i saa Henseende. Ministeriet Stauning havde selvfølgelig sit Støtteapparat i den bedste Orden, men dog skete der det kedelige, at Ministeriet glemte at bruge Sommermaanederne til at undersøge, hvor langt dette Støtteapparat kunde bære, og Resultatet blev jo det, som vi alle kender, og som vi nu kan enes om at beklage: at vi midt i Rigsdagssamlingen, efter at fire Maaneder er gaaet tabt for det saglige Arbejde, skal til at forberede Forslag, som Rigsdagen derefter først skal til at tage Stilling til.

Endelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at naar det ærede Medlem føler sig overbevist om, at Ministeriets Levetid vil blive meget kort, skal jeg slet ikke optage nogen Diskussion i saa Henseende. Det er et Spørgsmaal, som jeg endnu ikke har haft Tid til at beskæftige mig med, og jeg agter heller ikke at underkaste det særlig dybtgaaende Overvejelser. Jeg kan sige paa Ministeriets Vegne, at vi vil ikke i mindste Maade bestræbe os for at skabe os en saa lang Levetid som muligt, men vi vil bestræbe os for i den Tid, der vil blive os

beskaaret, at udrette saa meget, som det er os muligt.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel vil jeg gerne sige, at jeg anerkender de Udtalelser, der faldt fra hans Side saavel som fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side, om, hvad jeg i øvrigt ikke havde tvivlet paa, at vedstaa det Tilsagn, der er givet Ministeriet med Hensyn til, at der bliver skænket det Tid til Udarbejdelsen af dets Forslag. Andet og mere har vi ikke forlangt, men naturligvis er det vort Haab og Ønske, at det, naar disse Forslag foreligger; maa vise sig, at de er af en saadan Beskaffenhed, at der kan samles et Flertal her i Tinget og her i Rigsdagen om dem. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel saa stærkt hævdede, at Erhvervskrisen ikke er løst med Nedskaering af de offentlige Udgifter, har han ganske Ret deri — det skal jeg ikke benægte. Jeg tvivler derimod noget paa, at det ærede Medlem ganske har Ret i, at det vilde ske ved visse Toldforanstaltninger. Vi kender jo hinandens Standpunkter der, der er ingen Grund til at lægge Skjul paa noget i saa Henseende. Jeg ved meget vel, at det konservative Folkeparti har den Opfattelse; at hvis vi vilde gaa til en Forhøjelse af vore Toldsatser samtidig med, at vi havde Opmærksomheden henvendt paa de offentlige Udgifter, vilde det være tilstrækkeligt eller i hvert Fald løse Hovedparten af Krisevanskelighederne. Jeg vil dertil sige, at jeg tror nu fuldt og fast, at det konservative Parti, rent bortset fra, hvad der ellers kan være rigtigt eller urigtigt, fuldkommen overvurderer Betydningen af Forhøjelse af et større eller mindre Antal Toldsatser. Naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti henstillede til Regeringen at tage op til en fordomsfri Prøvelse, om der ikke kunde naas noget ad denne Vej, vil jeg sige til ham, at det er ikke os, der er behæftet med Fordomme. Vi har et Standpunkt lige saa vel som det konservative Folkeparti — og vi tvivler ikke paa, at det konservative Folkeparti virker for sin Opfattelse ud fra en ærlig Overbevisning om, at det er det rigtige og det for Landet tjenlige —, men naar vi har den Opfattelse, som vi har indenfor Venstre, er det ikke, fordi det for os er blevet en Religion, noget, som ikke kan fraviges, en doktrinær Opfattelse af en bestemt Erhvervspolitik, men saa er